Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ANDREAS BJONDI [*ANDREA BIONDI*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 6. martā [1]

Lieta C-294/23 P

Bulgārijas Republika
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija – ELGF un ELFLA – Regula (ES) Nr. 1306/2013 – Izdevumi, kas radušies veidā, kurš neatbilst Savienības tiesību aktiem – Atbilstīguma noskaidrošana – 52. pants – Komisijas Īstenošanas lēmums – 54. pants – Atgūšanas pieprasījums – Termiņš – Lēmums izslēgt no Savienības finansējuma summas, kas jāsedz no Savienības budžeta, ja nav ievērots atgūšanas pieprasījuma termiņš – Tiesības uz aizstāvību – Pienākums norādīt pamatojumu – Rūpības pienākums – Lojālas sadarbības princips – Labas pārvaldības princips – 47. pants – Pārbaudes uz vietas

1. Kā vēsta teiciens, tas, kas iecerēts labi, jāizskaidro saprotami, tomēr Savienības tiesību akti par Eiropas fondiem dažkārt to neievēro.

2. Šajā lietā Bulgārijas Republika lūdz Tiesu atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 8. marta spriedumu [2] Bulgārija/Komisija, ar kuru tā kā nepamatotu noraidījusi prasību, ko tā bija iesniegusi, pamatojoties uz LESD 263. pantu, un kurā bija lūgts atcelt Komisijas Īstenošanas lēmumu (ES) 2021/261 (2021. gada 17. februāris), ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) [3], ciktāl tas attiecas uz konkrētiem Bulgārijas Republikas izdevumiem.

3. Šis lēmums pieņemts, pamatojoties, pirmkārt, uz to, ka Bulgārijas Republika esot pārkāpusi pienākumu 18 mēnešu laikā pieprasīt minēto maksājumu atgūšanu no attiecīgajiem nepamatotu maksājumu saņēmējiem, kas izriet no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1306/2013 (2013. gada 17. decembris) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu, pārvaldību un uzraudzību un Padomes Regulu (EEK) Nr. 352/78, (EK) Nr. 165/94, (EK) Nr. 2799/98, (EK) Nr. 814/2000, (EK) Nr. 1290/2005 un (EK) Nr. 485/2008 atcelšanu [4], un, otrkārt, uz to, ka, neatgūšana Eiropas Komisijas ieskatā ir pārkāpums vai nolaidība, kurā

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 T-235/21 (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), EU:T:2023:105.

3 OV 2021, L 59, 10. lpp. (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

4 OV 2013, L 347, 549. lpp.

vainojamas Bulgārijas iestādes minētās regulas izpratnē. Tomēr procedūra, kas beidzās ar minētā lēmuma pieņemšanu, ir uzsākta, pamatojoties uz citu pamatu, kas bija saistīts ar tādu izdevumu identificēšanu, kuri nav veikti atbilstīgi Savienības tiesību aktiem.

4. Lai pieņemtu lēmumu par šo apelācijas sūdzību, Tiesai būs jāiedziļinās Regulas Nr. 1306/2013 sarežģītajās normās un jānoskaidro nosacījumi, ar kādiem Komisija var pieņemt īstenošanas aktu, kurā paredzētas sankcijas par attiecīgās dalībvalsts acīmredzamu nodomu nepildīt savu pienākumu pieprasīt no Savienības budžeta nepamatoti attiecināto summu atgūšanu, ja šāds nodoms ticis atklāts atbilstīguma noskaidrošanas procedūras laikā.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Regula Nr. 1306/2013

5. Šajā apelācijas tiesvedībā būtiska nozīme ir Regulas Nr. 1306/2013 36., 37. un 39. apsvērumam, kā arī 1. pantam, 2. panta 1. punkta g) apakšpunktam, 7. panta 1. punktam, 47. pantam un 48. panta 1. un 3. punktam.

6. Turklāt IV nodaļas II iedaļā "Noskaidrošana" ietverts 52. pants, kurš veltīts atbilstīguma noskaidrošanai un kurā noteikts:

"1. Komisija pieņem īstenošanas aktus, nosakot summas, par kurām nav tiesību saņemt Savienības finansējumu, ja tā konstatē, ka izdevumi saskaņā ar 4. panta 1. punktā un 5. pantā noteikto nav veikti atbilstīgi Savienības tiesību aktiem, un ELFLA gadījumā – nav veikti atbilstīgi Regulas Nr. 1303/2013 [5] 85. pantā minētajiem piemērojamajiem Savienības un valsts tiesību aktiem. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 116. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru.

2. Komisija novērtē summas, kas izslēdzamas no finansējuma, pamatojoties uz reģistrētās neatbilstības nopietnību. Komisija pienācīgi ņem vērā pārkāpuma būtību un Savienībai nodarīto finansiālo kaitējumu. Tā pamato nepiešķiršanu, nosakot nepamatoti iztērētās summas, un, ja minētās summas nevar noteikt ar samērīgiem centieniem, var piemērot ekstrapolētas vai vienotas likmes korekcijas. Vienotas likmes korekcijas piemēro tikai tad, ja konkrētā gadījuma būtības dēļ vai tāpēc, ka dalībvalsts nav iesniegusi Komisijai nepieciešamo informāciju, nav iespējams ar samērīgiem centieniem precīzāk noteikt Savienībai nodarīto finansiālo kaitējumu.

3. Pirms tiek pieņemts lēmums atteikt finansējumu, Komisijas veiktās pārbaudes rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes paziņo rakstiski, un pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem. Minētajā procedūras posmā dalībvalstīm tiek dota iespēja pierādīt, ka faktiskais neatbilstības apjoms ir mazāks par Komisijas novērtējumā norādīto.

Ja puses nevar vienoties, dalībvalsts var lūgt sākt procedūru, kuras mērķis ir četru mēnešu laikā saskaņot pušu pozīcijas. Ziņojumu par procedūras iznākumu iesniedz Komisijai. Ziņojumā sniegtos ieteikumus Komisija ņem vērā, pirms tā pieņem lēmumu atteikt finansējumu, un sniedz pamatojumu, ja tā nolemj minētos ieteikumus neievērot.

[5] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2013. gada 17. decembris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 (OV 2013, L 347, 320. lpp.).

4. Finansējumu nedrīkst atteikt attiecībā uz:

a) šīs regulas 4. panta 1. punktā paredzētajiem izdevumiem, kas veikti vairāk nekā 24 mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajai dalībvalstij par tās pārbaužu rezultātiem;

[..]

5. Šā panta 4. punkts neattiecas uz:

a) pārkāpumiem, kas aplūkoti šīs nodaļas III iedaļā;

[..].”

7. Saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 53. panta 1. punkta b) apakšpunktu “Komisija pieņem īstenošanas aktus, ar kuriem paredz noteikumus, lai īstenotu [..] šīs regulas 52. pantā paredzēto atbilstīguma noskaidrošanu saistībā ar pasākumiem, kas veicami sakarā ar lēmuma pieņemšanu un tā īstenošanu, tostarp informācijas apmaiņu starp Komisiju un dalībvalstīm un ievērojamajiem termiņiem, kā arī minētajā pantā paredzēto saskaņošanas procedūru, tostarp paredzot noteikumus samierināšanas struktūras izveidei, tās uzdevumus, sastāvu un darba kārtību”.

8. Regulas Nr. 1306/2013 IV nodaļas III iedaļā “Pārkāpumi” ietverts 54. pants “Kopīgi noteikumi”, kura 1., 2. un 5. punktā paredzēts:

“1. Dalībvalstis pieprasa atbalsta saņēmējiem veikt pārkāpuma vai nolaidības rezultātā nepamatoti saņemto maksājumu atmaksu 18 mēnešu laikā pēc tam, kad maksājumu aģentūra vai par atgūšanu atbildīgā struktūra ir apstiprinājusi un – attiecīgā gadījumā – saņēmusi kontroles ziņojumu vai līdzīgu dokumentu, kurā norādīts, ka ir noticis pārkāpums. Vienlaikus ar atmaksāšanas pieprasījumu tiek veikta attiecīgo summu uzskaite maksājumu aģentūras debitoru reģistrā.

2. Ja summa nav atgūta četru gadu laikā kopš atgūšanas pieprasījuma vai astoņu gadu laikā, kopš atgūšanas prasība ir iesniegta valsts tiesā, 50 % no neatgūšanas finanšu sekām sedz attiecīgā dalībvalsts un 50 % sedz no Savienības budžeta, neskarot prasību, ka attiecīgajai dalībvalstij ir jāpilda atgūšanas procedūras atbilstīgi 58. pantam.

Ja, veicot atgūšanas procedūru, pārkāpumu neesamību konstatē ar galīgu administratīvu vai juridisku instrumentu, tad attiecīgā dalībvalsts finansiālo slogu, ko tā uzņēmusies saskaņā ar pirmo daļu, deklarē kā fondu izdevumus.

[..]

5. Komisija, ar noteikumu, ka ir ievērotai 52. panta 3. punktā noteiktā procedūra, var pieņemt īstenošanas aktus, izslēdzot no Savienības finansējuma Savienības budžetā paredzētās summas šādos gadījumos:

a) ja dalībvalsts nav ievērojusi 1. punktā minētos termiņus;

[..]

c) ja tā uzskata, ka pārkāpums radies vai līdzekļi nav atgūti attiecīgās dalībvalsts pārvaldes iestādes vai citas oficiālas struktūras pārkāpuma vai nolaidības dēļ.

[..]"

B. Īstenošanas regula (ES) Nr. 908/2014

9. Komisijas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 908/2014 (2014. gada 6. augusts), ar ko paredz noteikumus par to, kā [..] Regulu [Nr. 1306/2013] piemēro attiecībā uz maksājumu aģentūrām un citām struktūrām, finanšu pārvaldību, grāmatojumu noskaidrošanu, noteikumiem par pārbaudēm, nodrošinājumu un pārredzamību [6], 34. pantā "Atbilstīguma noskaidrošana" noteikts:

"1. Lai noteiktu, kādas summas ir jāizslēdz no Savienības finansējuma, ja tiek konstatēts, ka izdevumi nav radušies saskaņā ar Savienības noteikumiem, Komisija izmanto savus konstatējumus un ņem vērā dalībvalstu sniegto informāciju ar nosacījumu, ka tās informāciju ir sniegušas termiņos, kurus Komisija noteikusi saskaņā ar Regulas [Nr. 1306/2013] 52. pantu veiktās atbilstīguma noskaidrošanas procedūras satvarā, un atbilstīgi šim pantam.

2. Ja izmeklēšanas [izziņas darba] rezultātā Komisija uzskata, ka izdevumi nav veikti saskaņā ar Savienības noteikumiem, tā paziņo attiecīgajai dalībvalstij savus konstatējumus, norāda korektīvos pasākumus, kas vajadzīgi, lai turpmāk nodrošinātu atbilstību minētajiem noteikumiem, un nosaka finanšu korekcijas provizorisko apjomu, kuru tā šajā procedūras posmā uzskata par saviem konstatējumiem atbilstošu. Minētajā paziņojumā paredz arī divpusēju sanāksmi piecu mēnešu laikā pēc dalībvalstij noteiktā atbildes sniegšanas termiņa beigām. Paziņojumā iekļauj atsauci uz šo pantu.

[..]

3. Divpusējā sanāksmē abas puses cenšas vienoties par veicamajiem pasākumiem, kā arī par pārkāpuma smaguma un Savienības budžetam radītā finansiālā zaudējuma novērtējumu.

[..]

Komisija sešu mēnešu laikā pēc divpusējās sanāksmes protokola nosūtīšanas oficiāli paziņo savus secinājumus dalībvalstij, pamatojoties uz informāciju, kas saņemta atbilstīguma noskaidrošanas procedūras satvarā. Minētajā paziņojumā novērtē izdevumus, kuri jāizslēdz no Savienības finansējuma saskaņā ar Regulas [Nr. 1306/2013] 52. pantu un 12. pantu [Komisijas 2014. gada 11. marta] Deleģētajā regulā (ES) Nr. 907/2014 [ar ko papildina Regulu [Nr. 1306/2013] attiecībā uz maksājumu aģentūrām un citām iestādēm, finanšu pārvaldību, grāmatojumu noskaidrošanu, nodrošinājumu un euro izmantošanu (OV 2014, L 255, 18. lpp.)]. Paziņojumā ietver atsauci uz šīs regulas 40. panta 1. punktu.

[..]

[6] OV 2014, L 255, 59. lpp. Šīs regulas 34. panta teksts ir vairākas reizes grozīts (tostarp skat. 2015. gada labojumu (OV 2015, L 114, 25. lpp.), kā arī Komisijas 2018. gada 12. janvāra Īstenošanas regulas (ES) 2018/56, ar kuru grozīta Regula Nr. 908/2014 (OV 2018, L 10, 9. lpp.), 1. panta 6. punktu).

5. Lai piemērotu 3. un 4. punktu attiecīgajos laikposmos, Komisijai ir pieejama visa informācija, kas attiecas uz konkrēto procedūras posmu. Ja Komisija uzskata, ka tai trūkst informācijas, tā jebkurā laikā 3. un 4. punktā noteiktajos laikposmos var:

a) prasīt dalībvalstij papildinformāciju, un uz šo pieprasījumu dalībvalstij jāatbild divos mēnešos pēc šāda paziņojuma saņemšanas, un/vai

b) informēt dalībvalsti par savu nodomu veikt papildu revīzijas apmeklējumu, lai veiktu vajadzīgās verifikācijas.

Tādā gadījumā 3. un 4. punktā minētie laikposmi atkal sākas tad, kad Komisija saņem pieprasīto papildu informāciju, vai no papildu revīzijas apmeklējuma pēdējās dienas.

[..]

7. Komisija pēc savu secinājumu nosūtīšanas dalībvalstīm saskaņā ar šīs regulas 34. panta 3. vai 4. punktu vajadzības gadījumā pieņem vienu vai vairākus lēmumus saskaņā ar Regulas [Nr. 1306/2013] 52. pantu, lai izslēgtu no Savienības finansējuma izdevumus, kas veikti, neievērojot Savienības noteikumus. Komisija var veikt secīgas atbilstīguma noskaidrošanas procedūras līdz brīdim, kad dalībvalsts ir faktiski īstenojusi korektīvos pasākumus.

[..]"

10. Īstenošanas regulas Nr. 908/2014 40. panta "Samierināšanas procedūra" 1. punkta pirmajā daļā [7] paredzēts:

"Dalībvalsts 30 darbdienās no brīža, kad tā saņēmusi 34. panta 3. punkta trešajā daļā minēto Komisijas oficiālo paziņojumu, var nodot lietu izskatīšanai samierināšanas struktūrā, nosūtot samierināšanas struktūras sekretariātam pamatotu lūgumu par samierināšanu."

II. Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

11. Šeit es atsaucos uz pārsūdzētā sprieduma 2.–14. punktu.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā, pārsūdzētais spriedums, tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

12. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 28. aprīlī, Bulgārijas Republika cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to tai piemērota finanšu korekcija 7 656 848,97 EUR apmērā.

13. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja piecus pamatus, kurus tajā bija minējusi Bulgārijas Republika [8], un tādējādi arī tās prasību.

[7] Īstenošanas regulas Nr. 908/2014 40. panta 1. punkta teksts ir labots 2015. gadā (skat. OV 2015, L 114, 25. lpp.).

[8] Šo pamatu izklāstu skat. pārsūdzētā sprieduma 23. punktā.

14. Bulgārijas Republika 2023. gada 8. maijā iesniedza apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu. Savos prasījumos tā lūdz Tiesu pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu; pieņemt galīgu nolēmumu lietā vai, pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izspriestu lietu; piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15. Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Bulgārijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16. Bulgārijas Republikas un Komisijas mutvārdu paskaidrojumi tika uzklausīti tiesas sēdē, kas Tiesā notika 2024. gada 4. decembrī.

IV. Juridiskā analīze

17. Apelācijas sūdzības pamatojumam Bulgārijas Republika izvirza divus pamatus.

18. Pirmais pamats attiecas uz tiesību kļūdu, kas pieļauta, interpretējot Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktu un Regulas Nr. 908/2014 34. pantu kopsakarā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktu un 54. panta 5. punktu, kā arī pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu, labas pārvaldības principu un lojālas sadarbības principu, un kāpēc Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka ir ievērotas Bulgārijas Republikas tiesības uz aizstāvību un procesuālās garantijas, pienākums norādīt Komisijas lēmumu pamatojumu, kā arī labas pārvaldības un lojālas sadarbības principi. Saistībā ar šo pirmo pamatu Bulgārijas Republika apgalvo arī, ka Vispārējā tiesa sniegusi pārsūdzētā sprieduma nepietiekamu un neatbilstošu pamatojumu, jo Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi visus tai iesniegtos atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus.

19. Otrais pamats attiecas uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, interpretējot Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punkta a) un c) apakšpunktu kopsakarā ar tās 54. panta 1. punktu, uzskatot, ka 18 mēnešu termiņš ir sācies no dienas, kad Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) ziņojumi paziņoti apelācijas sūdzības iesniedzējai.

20. Saskaņā ar Tiesas lūgumu šajos secinājumos uzmanība tiks pievērsta tikai pirmā pamata analīzei.

A. Par pirmo pamatu

21. Bulgārijas Republikas argumentācija saistībā ar šo pirmo pamatu šķiet plaša, bet vāji strukturēta. Tomēr šķiet, ka to var saprast kā tādu, kas iedalāma sešos iebildumos, kuri būtu jāpārstrukturē.

22. Pirmais iebildums attiecas, pirmkārt, uz Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punkta un Īstenošanas regulas Nr. 908/2014 34. panta un, otrkārt, Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punkta un 54. panta 5. punkta kļūdainu interpretāciju.

23. Otrais iebildums attiecas uz tiesību kļūdu Regulas Nr. 1306/2013 47. panta interpretācijā, jo Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka Komisijai nav bijis pienākuma veikt pārbaudes uz vietas.

24. Trešais iebildums attiecas uz tiesību kļūdu saistībā ar to, ka Komisija ir ievērojusi tiesības uz aizstāvību.

25. Ceturtais iebildums attiecas uz tiesību kļūdu, interpretējot Komisijas pienākumu norādīt pamatojumu.

26. Piektais iebildums attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot izvērtējusi apgalvojumu par vispārējā rūpības pienākuma pārkāpumu.

27. Sestais iebildums arī attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo nav novērtējusi vai komentējusi pierādījumus, kas pamato apgalvojumu, ka Komisija pārkāpusi lojālas sadarbības un labas pārvaldības principus, un kas iesniegti pirms tiesas sēdes.

28. Secībā pēc svarīguma es vispirms kopā izvērtēšu pirmo un trešo iebildumu un pēc tam atsevišķi – otro, ceturto un piekto un, visbeidzot, sesto iebildumu.

1. Pirmais un trešais iebildums par tiesību kļūdu, interpretējot Regulas Nr. 1306/2013 52. un 54. pantu, kā arī par tiesību kļūdu, interpretējot tiesības uz aizstāvību administratīvās procedūras laikā

a) Lietas dalībnieku argumentu kopsavilkums

29. Attiecībā uz pirmo iebildumu Bulgārijas Republika apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 40.–42. un 47.–49. punktā Vispārējā tiesa pieļāvusi tiesību kļūdu un ierunu procedūru, kas paredzēta Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktā kopsakarā ar Regulas Nr. 908/2014 34. pantu, sajaukusi ar Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punktā paredzēto atsevišķo materiālo pamatojumu. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 47.–49. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka, ņemot vērā vēstules nosūtīšanu un otrās divpusējās sanāksmes norisi, ir novērsti procesuālie trūkumi saistībā ar to, ka Komisija grozījusi apstrīdētās finanšu korekcijas juridisko pamatu.

30. Bulgārijas Republika apgalvo, ka finanšu korekcijas piemērošana saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktu un šādas korekcijas piemērošana saskaņā ar šīs regulas 54. panta 5. punktu esot balstīta uz atšķirīgiem juridiskajiem pamatiem, lai gan uz šīm abām procedūrām attiecas viena un tā pati ierunu procedūra, ko reglamentē Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punkts kopsakarā ar Regulas Nr. 908/2014 34. pantu.

31. Apstrīdētais Komisijas lēmums par izslēgšanu esot bijis jāpamato ar tiem pašiem iemesliem kā tie, uz kuru pamata ir uzsākta procedūra.

32. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 42. punktā esot kļūdaini nospriedusi, ka ar otro uzaicinājumu uz divpusēju sanāksmi varēja pielāgot paziņojumu par konstatējumiem jaunajam norādītajam juridiskajam pamatam, jo 54. panta 5. punktā ir skaidri paredzēts, ka jāievēro Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktā noteiktā procedūra.

33. Attiecībā uz trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Regulas Nr. 1306/2013 54. pantā paredzētajā otrajā īstenošanas aktu pieņemšanas pamatojumā, ar kuru no Savienības finansējuma tiek izslēgtas summas, Komisijai esot jāveic šīs tiesību normas 4. punktā minētās pārbaudes, lai pārliecinātos par minētās regulas 54. panta 2. punkta pareizu piemērošanu. Ar 54. pantu Komisija esot pilnvarota pieņemt īstenošanas aktus, izslēdzot summas

no Savienības finansējuma pat tad, ja nav veiktas pārbaudes uz vietas, ja tiek ievērota šīs pašas regulas 52. panta 3. punktā paredzētā ierunu procedūra, kas nodrošina, ka dalībvalstij ir iespēja īstenot savas tiesības uz aizstāvību, pirms tiek pieņemts lēmums par izslēgšanu.

34. Replikas rakstā Bulgārijas Republika paskaidro, kā tās tiesības uz aizstāvību pārkāptas administratīvās procedūras laikā. Tādējādi, lai gan Regulas Nr. 908/2014 34. pantā paredzētajam paziņojumam par konstatējumiem būtu bijis jānodrošina pilnīga informācija par Komisijas iebildumiem, lai tas varētu pildīt savu brīdinājuma funkciju, Bulgārijas Republikai esot bijis jāsāk aizstāvēties "uz labu laimi". Komisija neesot minējusi strukturālās tiesību normas, kuras tā uzskatīja par iespējami pārkāptām, veicot maksājumus, attiecībā uz kuriem notiek izmeklēšana, un tas turklāt esot licis valsts tiesai atcelt maksājumu aģentūras pieņemtos rīkojumus par maksājumu apturēšanu. Šis 18 mēnešu termiņš atgūšanas pieprasīšanai būtu jāsāk skaitīt tikai no dienas, kad pieņemts īstenošanas lēmums, kurā Komisija precīzi norāda maksājumus, kas izslēdzami no Savienības finansējuma, lai dotu attiecīgajai dalībvalstij laiku reaģēt, pārzinot paziņotos faktus. Regulas Nr. 1306/2013 54. panta piemērošana ar atpakaļejošu spēku neļāva apelācijas sūdzības iesniedzējai izpildīt savus pienākumus, jo īstenošanas lēmums tika pieņemts, kad 18 mēnešu termiņš bija gandrīz beidzies. Tā arī neesot tai ļāvusi izmantot noteikumu "50 %/50 %".

35. Komisija uzskata, ka šie iebildumi nav pamatoti.

b) Izvērtējums

36. Šajos iebildumos, pirmkārt, tiek skarts jautājums par iespējamo saikni starp procedūrām, kas uzsāktas saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktu, un procedūrām, kas uzsāktas saskaņā ar šīs regulas 54. panta 5. punktu, kā arī, otrkārt, jautājums par apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz aizstāvību ievērošanu procedūras laikā, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

1) Par procedūru, kas uzsāktas saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktu, un procedūru, kas uzsāktas saskaņā ar šīs regulas 54. panta 5. punktu, saistību

37. Ar Regulu Nr. 1306/2013 ieviesta divu veidu noskaidrošana. Pirmā ir grāmatojumu noskaidrošana. To reglamentē 51. pants, un to veic katru gadu. Otrā ir atbilstīguma noskaidrošana, ko reglamentē 52. pants. Saskaņā ar šīs tiesību normas 1. punktu to veic, ja Komisija "konstatē, ka izdevumi saskaņā ar 4. panta 1. punktā un 5. pantā noteikto *nav veikti atbilstīgi Savienības tiesību aktiem*"[9]. Tad Komisija var pieņemt īstenošanas pasākumus, ar kuriem nolemj izslēgt *neatbilstīgās* summas no Savienības finansējuma[10]. Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktā ir noteikta procedūra, kas jāievēro, pirms "tiek pieņemts lēmums atteikt finansējumu".

38. Turklāt Regulas Nr. 1306/2013 54. pantā paredzēts, ka dalībvalstis pieprasa atbalsta saņēmējiem veikt pārkāpuma vai nolaidības rezultātā nepamatoti saņemto maksājumu atmaksu 18 mēnešu laikā pēc tam, kad maksājumu aģentūra vai par atgūšanu atbildīgā struktūra

[9] Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punkts. Mans izcēlums. Šīs regulas 4. panta 1. punktā uzskaitīti izdevumi, par kuriem ir tiesības saņemt ELGF finansējumu, ar nosacījumu, ka tie veikti saskaņā ar Savienības tiesību aktiem. Minētās regulas 5. pants attiecas uz ELFLA. Tā kā no pārsūdzētā sprieduma 2. punkta izriet, ka Komisijas uzsāktā procedūra attiecās tikai uz ELGF izdevumiem, koncentrēšu uzmanību uz noteikumiem, kas attiecas uz šo fondu, ciktāl tie ir piemērojami šim fondam.

[10] Saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 2. punktu.

apstiprinājusi vai saņēmusi kontroles ziņojumu vai līdzīgu dokumentu, kurā norādīts, ka noticis pārkāpums [11], un vienlaikus ar šo "pieprasījumu" [12] tiek veikta attiecīgo summu uzskaite maksājumu aģentūras debitoru reģistrā.

39. Šie divi posmi (atgūšanas pieprasījums/ierakstīšana debitoru reģistrā) ir notikuši pirms atgūšanas kā tādas [13]. Tādējādi no dalībvalstīm tiek skaidri prasīts pieprasīt atgūšanu 18 mēnešu *laikā no dienas*, kad tās ir saņēmušas informāciju par to, ka veikti nelikumīgi maksājumi [14].

40. Turklāt no Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punkta formulējuma arī skaidri izriet, ka Savienības likumdevējs nav noteicis, ka īstenošanas lēmuma esamība saskaņā ar šīs regulas 52. panta 1. punktu ir priekšnoteikums atgūšanas pieprasījumam. Šajā pantā noteikts, ka Komisija, "ar noteikumu, ka ir ievērota 52. panta 3. punktā noteiktā procedūra", var pieņemt īstenošanas aktus, ar kuriem no Savienības finansējuma izslēdz summas, par kurām attiecīgā dalībvalsts nav pieprasījusi atgūšanu, vai ja tā uzskata, ka atgūšana nav notikusi valsts iestāžu pārkāpuma vai nolaidības dēļ [15]. Tādējādi Regulas Nr. 1306/2013 54. pantā Komisijai noteikts pienākums pieņemt īstenošanas aktu, ar kuru tā no Savienības finansējuma izslēdz summas tādēļ, ka valsts iestādes noteiktajā termiņā nav pieprasījušas to atgūšanu, ievērojot 52. panta 3. punktā paredzēto procedūru, nekad nenosakot, lai šī procedūra tiktu uzsākta tikai pēc tam, kad pabeigta pilnīga procedūra, kuras rezultātā pieņemts īstenošanas lēmums par nelikumīgu maksājumu izslēgšanu no Savienības finansējuma. Tā kā pienākums pieprasīt līdzekļu atgūšanu rodas no dienas, kad saņemta informācija par kontroles ziņojumu vai līdzīgu dokumentu, kas norāda uz attiecīgo uzņēmēju veikto pārkāpumu [16], procedūra, kuras rezultātā var tikt pieņemts īstenošanas akts, ar kuru no Savienības finansējuma izslēdz summas, attiecībā uz kurām konstatēts, ka nav pieprasīta līdzekļu atgūšana, ne vienmēr ir saistīta ar procedūru, kas attiecas uz attiecīgo uzņēmēju un aizdomīgo maksājumu identificēšanu vai ir no tās izrietoša.

41. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka procedūra, kuras rezultātā pieņemts īstenošanas akts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punktu, ir atsevišķa procedūra, pirms kuras nav obligāti jānotiek pilnīgai procedūrai, kuras rezultātā tiek pieņemts īstenošanas akts, pamatojoties uz minētās regulas 52. panta 1. punktu. Ņemot vērā pārsūdzētā

[11] Šā 18 mēnešu termiņa sākums tiek aplūkots šīs apelācijas sūdzības otrajā pamatā, uz kuru šie mērķorientētie secinājumi neattiecas. Neskarot Tiesas veikto divu Bulgārijas Republikas saņemto *OLAF* ziņojumu kvalifikāciju (skat. pārsūdzētā sprieduma 5. un 8. punktu), analizējot šo pamatu, sliecos uzskatīt, ka no Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka 18 mēnešu termiņš sākas no dienas, kad Bulgārijas iestādes saņēmušas "kontroles ziņojumu vai līdzīgu dokumentu, kurā norādīts, ka ir noticis pārkāpums".

[12] Tādējādi Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punktā dalībvalstīm noteikts tikai pienākums iesniegt atgūšanas pieprasījumu. Termiņi, kādos faktiski jāveic atgūšana, noteikti Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 2. punktā.

[13] To apstiprina Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 2. punkta pirmā daļa, kurā paredzēts, ka atgūšana jāveic 8 gadu laikā, ja tā tiek apstrīdēta valsts tiesā, kā arī šā paša punkta otrā daļa, kurā savukārt paredzēta iespēja, ka ar galīgu administratīvu vai tiesas aktu visbeidzot var tikt konstatēts, ka pārkāpuma nav. Saskaņā ar Regulu Nr. 1306/2013 atgūšanas pieprasījumu jāsāk izskatīt nekavējoties, tā pamatotības pārbaudi atliekot uz vēlāku posmu.

[14] Par šā 18 mēnešu perioda pamatojumu skat. Regulas Nr. 1306/2013 37. apsvērumu.

[15] Skat. attiecīgi Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punkta pirmās daļas a) un c) apakšpunktu. Šīs regulas 54. panta 5. punkta pirmajā daļā aprakstītās trīs situācijas attiecas uz dažādiem gadījumiem (nav iesniegts atgūšanas pieprasījums/lēmums par neatgūšanu nav pamatots saskaņā ar 54. panta 3. punktu/pārkāpumi un nolaidība, kurā vainojamas valsts iestādes) un ir alternatīvas. Tā kā Bulgārijas Republika neapstrīd, ka tā noteiktajā termiņā nav pieprasījusi atgūšanu, uz tās situāciju attiecas šīs tiesību normas a) apakšpunkts.
Tomēr es apšaubu Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punkta otrajā daļā ietverto atsauci uz šīs regulas 54. panta 3. punktu, jo 54. panta 3. punkts neattiecas uz procedūru, kas jāievēro. Nav skaidrs, kāpēc 54. panta 5. punkta otrā daļa, kurai jāattiecas uz trim situācijām, kas minētas tā pirmajā daļā, varētu ietvert prasību veikt pārbaudes tikai saskaņā ar 54. panta 3. punktu, kuras attiecas tikai uz šīs pirmās daļas c) punktā minēto gadījumu. Tāpēc man rodas jautājums, vai tā nav Savienības likumdevēja pārrakstīšanās kļūda, kas visdrīzāk bija vēlējies no jauna atsaukties uz Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktu, kura saturs savukārt ir skaidri procesuāls.

[16] Kā definēts Regulas Nr. 1306/2013 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā, proti, ""pārkāpums" nozīmē Kopienas tiesību normas pārkāpumu, ko rada kāda saimnieciskās darbības subjekta rīcība vai nolaidība, kas kaitē vai varētu kaitēt [Savienības] budžetam vai tās pārvaldītiem budžetiem: mazinot vai zaudējot ienākumus no [Savienības] vārdā tieši izveidotajiem pašu resursiem vai veicot nepamatotus izdevumus" (skat. Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 (1995. gada 18. decembris) par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV 1995, L 312, 1. lpp.) 1. panta 2. punktu).

sprieduma 34. punktā atgādināto Regulas Nr. 1306/2013 54. pantā izvirzīto ātras izskatīšanas mērķi, ko, kā norādīja Komisija, apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd, Komisija, tiklīdz konstatēts atgūšanas pienākuma pārkāpums, var jebkurā laikā pieņemt īstenošanas aktu šā iemesla dēļ, ar nosacījumu, ka tiek ievērota minētās regulas 52. panta 3. punktā noteiktā procedūra. Tiesa jau ir uzsvērusi ciešu saikni starp atbilstīguma noskaidrošanas procedūrām un pienākumu turpināt atgūšanas pasākumus un novērst finansiālās sekas, kas saistītas ar dalībvalstu konstatētajiem pārkāpumiem [17], uzskatot, ka atkārtota atgūšanas neesamība vai kavēšanās var likumīgi pamatot korekcijas veikšanu [18].

42. No Vispārējās tiesas konstatējumiem izriet, ka Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktā kopsakarā ar Regulas Nr. 908/2014 34. pantu paredzētā procedūra sastāv no sešiem posmiem [19]. Komisija ir ievērojusi visus šos posmus.

43. Tikai sākotnējo konstatējumu paziņošana attiecās uz Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktā minēto vienīgo pamatojumu. Pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa turklāt ir atzinusi, ka "apstrīdētās finanšu korekcijas pamatojums, kāds tas izklāstīts kopsavilkuma ziņojumā un apstrīdētajā lēmumā, tikai daļēji atbilst tiem, kas bija pamatā apstrīdētās noskaidrošanas procedūras uzsākšanai, kā tos bija izskaidrojusi Komisija paziņojumā par konstatējumiem". Šīs pamatojuma maiņas iemesli tomēr ir izskaidroti minētā sprieduma 43.–46. punktā, kurus Bulgārijas Republika nav apstrīdējusi savas apelācijas sūdzības pirmajā pamatā. No šiem punktiem būtībā izriet, ka Komisija šai dalībvalstij ir atgādinājusi tās atgūšanas pienākumu tikai tad, kad tai tika darīts zināms *OLAF* pirmais ziņojums, un ka Komisijas nostājas maiņu noteica pašas Bulgārijas Republikas reakcija saistībā ar atsaukšanos uz šo pienākumu.

44. Bulgārijas Republika būtībā apgalvo, ka Komisijai bija pienākums atsākt procedūru *ab initio*, ja tās nodoms bija mainījies procedūras laikā un ja tā galu galā plānoja pieņemt īstenošanas lēmumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punktu.

45. Šāda interpretācija, kas turklāt nav balstīta pašā šīs tiesību normas tekstā, šķiet pārlieku formāla un, šķiet, neņem vērā prasību gan Komisijai, gan valsts iestādēm ātri rīkoties gadījumos [20], kad summas ir nepamatoti segtas no Savienības budžeta. Tomēr no Tiesas judikatūras izriet, kā to tiesas sēdē atkārtoja Komisija, ka, lai gan Komisijas pienākums attiecībās ar dalībvalstīm ir ievērot nosacījumus, ko tā ar piemērošanas regulām pati sev uzlikusi, tomēr dalībvalstis attiecībās ar Komisiju nevar pieņemt pilnīgi formālas nostājas, ja no pastāvošajiem apstākļiem izriet, ka to tiesības bija pilnībā aizsargātas [21].

46. Turklāt atgādināšu, ka apstrīdētais lēmums pieņemts krietni pēc tam, kad bija beidzies 18 mēnešu termiņš, kura laikā no Bulgārijas Republikas tika sagaidīts, ka pēc kontroles ziņojuma vai līdzīga dokumenta saņemšanas, kurā norādīts, ka noticis pārkāpums [22], tā pieprasīs atgūšanu no saņēmējiem, kā arī ierakstīšanu maksājumu aģentūras debitoru reģistrā, un ka Bulgārijas

[17] Skat. spriedumu, 2019. gada 31. janvāris, Grieķija/Komisija (C-6/18 P, EU:C:2019:83, 55. punkts).

[18] Skat. spriedumu, 2019. gada 31. janvāris, Grieķija/Komisija (C-6/18 P, EU:C:2019:83, 57. punkts).

[19] Skat. pārsūdzētā sprieduma 36. punktu.

[20] Atgādināts pārsūdzētā sprieduma 34. punktā. Atgādinu arī to, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru ELVGF finansējuma pārvaldība balstīta uz savstarpējas uzticēšanās attiecībām starp Komisiju, valstu valdībām un iestādēm (skat. it īpaši spriedumu, 2004. gada 7. oktobris, Spānija/Komisija, C-153/01, EU:C:2004:589, 133. punkts).

[21] Skat. spriedumus, 2002. gada 24. janvāris, Somija/Komisija (C-170/00, EU:C:2002:51, 34. punkts), un 2004. gada 7. oktobris, Spānija/Komisija (C-153/01, EU:C:2004:589, 93. punkts). Par apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz aizstāvību ievērošanu administratīvās procedūras laikā skat. šo secinājumu 50. un nākamos punktus.

[22] Proti, divi *OLAF* ziņojumi, kas nosūtīti attiecīgi 2018. gada 19. janvārī un 2018. gada 3. septembrī. Savukārt apstrīdētais lēmums ir izdots 2021. gada 17. februārī.

Republikas atteikums ir vairākkārt rakstveidā fiksēts procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Šādos apstākļos apgalvojums par Regulas Nr. 1306/2013 54. panta piemērošanu ar atpakaļejošu spēku un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu pirms šīs tiesību normas 1. punktā paredzētā termiņa beigām jānoraida.

47. Attiecībā uz grūtībām, kas izriet no valsts tiesībām, uz kurām atsaucas Bulgārijas Republika un kuras it īpaši ir detalizēti izklāstītas tiesas sēdē Tiesā, es konstatēju, ka Savienības likumdevējs nav uzskatījis, ka šādas grūtības varētu likt valsts iestādēm *nepieprasīt atgūšanu*, tiklīdz tas ir nepieciešams. Savukārt Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 2. punktā paredzēta iespēja pagarināt termiņu, kurā *atgūšanai jānotiek efektīvi* gadījumā, ja ir uzsākta tiesvedība, lai to apstrīdētu.

48. Tādējādi, lai gan Bulgārijas Republikai ir taisnība, apgalvojot, ka tai nebija pienākuma pieprasīt atgūšanu uzreiz pēc iepriekš minēto dokumentu paziņošanas vai saņemšanas [23], tā tomēr, šķiet, jauc *pienākumu pieprasīt atgūšanu* ar *atgūšanas efektivitāti*.

49. No šiem apsvērumiem izriet, ka jānoraida iebildums par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 42. punktā uzskatot, ka ar uzaicinājumu uz otro divpusējo sanāksmi ir pielāgoti konstatējumi Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punkta kopsakarā ar Īstenošanas regulas Nr. 908/2014 34. pantu izpratnē.

2) Par apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesībām uz aizstāvību procedūrā, kuras rezultātā pieņemts apstrīdētais lēmums

50. Attiecībā uz apgalvojumu par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu es konstatēju, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 31. punktā ir pareizi atgādinājusi atbilstošo judikatūru un it īpaši to, ka saistībā ar ELVGF procedūrām tiesību uz aizstāvību ievērošana prasa, lai galīgais lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu tiktu pieņemts saskaņā ar konkrētu ierunu procedūru, kuras laikā attiecīgajām dalībvalstīm jābūt visām nepieciešamajām garantijām, lai paustu savu viedokli.

51. Jānorāda arī, ka no procedūras, kuras rezultātā pieņemts apstrīdētais lēmums [24], faktu apraksta redzams, ka pirmais *OLAF* ziņojums Bulgārijas Republikai nosūtīts 2018. gada 19. janvārī. Pienākumu pieprasīt atgūšanu 18 mēnešu laikā Komisija pirmo reizi minēja 2018. gada 7. maija uzaicinājumā uz otro divpusējo sanāksmi, kurā minēts Regulas Nr. 1306/2013 54. pants, un pēc tam katrā nākamajā posmā, tostarp saskaņošanas procedūras laikā. Proti, 2019. gada 19. novembra oficiālajā paziņojumā [25] jau bija konstatēts, ka Bulgārijas Republika nav nedz iesniegusi atgūšanas pieprasījumu, nedz reģistrējusi attiecīgās summas debitoru reģistrā, un jau bija ierosināts izslēgt no ELGF finansējuma 7 656 848,97 EUR, jo valsts pārvaldības un kontroles sistēma neatbilstot Savienības tiesību prasībām.

52. Bulgārijas Republika, kā tā to tiesas sēdē apstiprināja, atbildot uz Tiesas jautājumu, apgalvo, ka procedūra, kuras rezultātā pieņemts apstrīdētais lēmums, un interpretācija, kuru izmantoja Vispārējā tiesa, esot balstītas uz tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kura dēļ tai neesot ļauts gūt labumu no noteikuma "50 %/50 %" [26]. Tomēr jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja

[23] Proti, šāds pieprasījums jāiesniedz 18 mēnešu laikā; skat. Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punktu.

[24] Skat. pārsūdzētā sprieduma 2.–14. punktu.

[25] Skat. pārsūdzētā sprieduma 10. punktu.

[26] Šajā tiesību normā paredzēts, ka gadījumā, ja atgūšana nav notikusi 4 gadu laikā no atgūšanas pieprasījuma dienas vai 8 gadu laikā, ja šī prasība apstrīdēta valsts tiesā, 50 % no neatgūšanas finansiālajām sekām sedz attiecīgā dalībvalsts un 50 % – Savienības budžets.

nepareizi saprot Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 2. punkta nozīmi, kas, kā skaidri norādīts tā formulējumā un kā Komisija norādīja tiesas sēdē, nevar tikt piemērots, ja attiecīgā dalībvalsts nav iesniegusi atgūšanas pieprasījumu.

53. Tas pats attiecas uz Bulgārijas Republikas apgalvojumu, ka procedūrā, kas pamatota ar Regulas Nr. 1306/2013 54. pantu, Komisijai esot jāveic šīs regulas 54. panta 4. punktā paredzētās pārbaudes un ka, neveicot šādas pārbaudes, Komisija esot pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību. Norādīšu, ka ne tikai pārsūdzētā sprieduma punktos, uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas savā argumentācijā, šī tiesību norma nav minēta, bet šajā 4. punktā ir atsauce uz Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 2. punktu un tas attiecas uz dalībvalsts finansiālajām sekām, kas izriet no atgūšanas, kura nenotiek četru vai astoņu gadu laikā *pēc atgūšanas pieprasījuma iesniegšanas*. Tomēr vēlreiz atkārtoju, ka šāda prasība šeit gluži vienkārši nepastāv.

54. Attiecībā uz apgalvojumu, ka juridiskā pamata maiņa procedūras laikā esot likusi Bulgārijas Republikai aizstāvēties "uz labu laimi", es atsaucos uz pārsūdzētā sprieduma 2.–14. punktā atgādināto procedūras, kuras noslēgumā pieņemts apstrīdētais lēmums, detalizētu aprakstu, no kura it īpaši izriet, ka jautājums par atgūšanu ir bijis visas sarakstes ar Komisiju pamatā, kura notikusi pēc uzaicinājuma uz otro divpusējo sanāksmi.

55. Tātad Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49. punktā arī pamatoti secināja, ka tiesības uz aizstāvību nav pārkāptas, kad tā netieši, bet skaidri, ņemot vērā atgādinājumu par judikatūru pārsūdzētā sprieduma 31. punktā, ir atzinusi, ka apstrīdētais lēmums pieņemts īpašā ierunu procedūrā, kuras laikā apelācijas sūdzības iesniedzējai bija visas iespējas paust savu viedokli jautājumā par atgūšanas pieprasījuma neesamību.

3) Secinājumi

56. Pirmais un trešais iebildums jānoraida kā nepamatoti.

2. Par otro iebildumu, kas attiecas uz tiesību kļūdu Regulas Nr. 1306/2013 47. panta interpretācijā saistībā ar pārbaužu uz vietas neesamību

57. Bulgārijas Republika apgalvo, ka, lai pieņemtu lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. pantu, Komisijai esot bijis jāveic pārbaudes uz vietas un par to savlaicīgi jāinformē attiecīgā dalībvalsts atbilstoši tam, kas esot paredzēts šīs regulas 47. pantā[27]. Bulgārijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi iesniegtos pierādījumus, lai izvērtētu, vai Komisija, uzsākot procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktu kopsakarā ar šīs regulas 52. panta 1. punktu, savlaicīgi pirms pārbaudes uz vietas to ir informējusi, kā tas esot prasīts Regulas Nr. 1306/2013 47. panta 2. punktā.

58. Komisija lūdz noraidīt šo otro iebildumu.

59. No apelācijas sūdzības 33. punkta izriet – Bulgārijas Republika "uzskata, ka šajā lietā, lai pieņemtu lēmumu saskaņā ar [Regulas Nr. 1306/2013] 52. pantu, Komisijai bija jāveic pārbaude uz vietas dalībvalstī, pamatojoties uz 47. pantu, un pēc šā uzdevuma veikšanas, pamatojoties uz

[27] Regulas Nr. 1306/2013 47. panta 1. punktā noteikts, ka, "[n]eskarot dalībvalstu veiktās pārbaudes saskaņā ar valsts [..] aktiem [..], [..] Komisija var organizēt pārbaudes uz vietas dalībvalstīs [..]". Šīs tiesību normas 2. punkta pirmajā daļā paredzēts, ka "[p]ar pārbaudi uz vietas Komisija laikus informē attiecīgo dalībvalsti [..]".

[šīs regulas] 52. panta 1. punktu, bija jāpieņem īstenošanas lēmums, nosakot no Savienības finansējuma izslēdzamās summas, pamatojoties uz pašas veiktajiem konstatējumiem, vai jāpaziņo dalībvalstij par izmeklēšanas izbeigšanu".

60. Bulgārijas Republika nav identificējusi pārsūdzētā sprieduma daļas, kurās Vispārējā tiesa būtu kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 1306/2013 47. pantu. Pārsūdzētajā spriedumā nav nekādu norāžu par debatēm, kas būtu attiekušās uz šo tiesību normu. Tajā pašā laikā konstatēju, ka Bulgārijas Republika neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 23. punktu, kurā Vispārējā tiesa izklāstījusi tai minētos pamatus un kurā šis 47. pants nav pieminēts. Tāpēc es piekrītu Komisijas nostājai, kurā secināts, ka Bulgārijas Republika apelācijas tiesvedībā nevar apgalvot, ka Vispārējā tiesa nav izskatījusi šo jautājumu. Ņemot vērā to, ka Tiesai kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, jo tās kompetencē ir pārbaudīt tikai to, kā Vispārējā tiesa izvērtējusi pamatus un iebildumus, kas tajā apspriesti[28], apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar Tiesā pirmo reizi izvirzīt iebildumu, ko tā nav izvirzījusi Vispārējā tiesā.

61. Attiecībā uz apgalvojumu, ka Vispārējā tiesa nav pārbaudījusi pierādījumus, kas tai būtu ļāvuši novērtēt, vai nosacījums par pārbaudēm uz vietas ir izpildīts, Bulgārijas Republika, lai to pamatotu, precīzi neidentificē pierādījumus, kuri iesniegti Vispārējai tiesai, bet kurus Vispārējā tiesa nebūtu ņēmusi vērā.

62. Tātad *prima facie* šis iebildums varētu tikt noraidīts kā nepieņemams.

63. Tomēr Bulgārijas Republika replikas rakstā paskaidro, ka šis iebildums ir jāsaprot plašākā tās pierādījumu kontekstā, kuru mērķis ir pierādīt atšķirību starp procedūrām, kas balstītas uz Regulas Nr. 1306/2013 52. pantu, un procedūrām, kas balstītas uz šīs regulas 54. pantu. Īstenošanas lēmuma pieņemšanai saskaņā ar šo pirmo tiesību normu esot nepieciešamas pārbaudes uz vietas, ko Bulgārijas Republika esot likumīgi gaidījusi.

64. Pat ja Tiesa nolemtu izskatīt šo iebildumu pēc būtības – kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, uzskatīdama, ka jautājums ir par jaunu argumentu, it īpaši attiecībā uz Vispārējās tiesas nostāju[29], Bulgārijas Republika nevarētu no tā izdarīt nekādus lietderīgus secinājumus šīs apelācijas sūdzības mērķiem, jo procedūra, kuras rezultātā pieņemts apstrīdētais lēmums, sākot no uzaicinājuma uz otro divpusējo sanāksmi, jāuzskata par procedūru, kas balstīta uz Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punktu.

65. Turklāt attiecībā uz apgalvojumu par pienākumu veikt pārbaudes uz vietas, ja Komisija nolemj uzsākt procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktu, lai pieņemtu īstenošanas lēmumu kā tādu, es piekrītu Komisijas viedoklim un tikai konstatēšu, pirmkārt, ka no Regulas Nr. 1306/2013 47. panta formulējuma neapšaubāmi izriet[30], ka pārbaudes uz vietas ir tikai iespēja[31]; otrkārt, nekur neparādās, ka procedūras uzsākšana saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 1. punktu būtu atkarīga no šādu pārbaužu veikšanas, un, treškārt, ka

[28] Par šīs labi zināmās prasības jaunākajām izpausmēm skat., piemēram, spriedumus, 2024. gada 26. septembris, *JCDecaux Street Furniture Belgium*/Komisija (C-710/22 P, EU:C:2024:787, 33. punkts), kā arī 2024. gada 4. oktobris, *Aeris Invest*/Komisija un VNV (C-535/22 P, EU:C:2024:819, 253. punkts) un *thyssenkrupp*/Komisija (C-581/22 P, EU:C:2024:821, 123. punkts).

[29] Skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, HK/Komisija (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 27. punkts), uz kuru atsaucas Bulgārijas Republika. Šajā gadījumā jautājums esot par Vispārējās tiesas apgalvojumu, saskaņā ar kuru paziņojums par konstatējumiem varēja tikt pielāgots lietas apstākļiem (skat. pārsūdzētā sprieduma 42. punktu). Tāpēc es atsaucos arī uz šo secinājumu 43. un nākamajiem punktiem.

[30] Skat. šo secinājumu 27. zemsvītras piezīmi.

[31] "[..] Komisija *var* organizēt pārbaudes uz vietas dalībvalstīs" (mans izcēlums). Tikai tad, ja Komisija nolemj veikt pārbaudes uz vietas, tai saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 47. panta 2. punktu savlaicīgi jāinformē attiecīgā dalībvalsts.

šādu konstatējumu neliek apšaubīt tāda Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punkta interpretācija, kurā ir atsauce uz "Komisijas veiktās pārbaudes rezultātiem", neizveidojot sistemātisku saikni starp šīm pārbaudēm un pārbaužu uz vietas organizēšanu [32].

66. Līdz ar to šis iebildums, pieņemot, ka tas ir pieņemams, ir jānoraida kā nepamatots.

3. Par ceturto iebildumu, kas attiecas uz tiesību kļūdu, interpretējot Komisijas pienākumu norādīt pamatojumu

67. Attiecībā uz ceturto iebildumu Bulgārijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61. un 62. punktā ir kļūdaini uzskatījusi, ka pienākums norādīt pamatojumu ir izpildīts tāpēc, ka Bulgārijas Republika piedalījās ierunu procedūrā, kas paredzēta Regulas Nr. 1306/2013 52. panta 3. punktā.

68. Pretēji tam, kas esot prasīts Īstenošanas regulas Nr. 908/2014 34. pantā, Komisija neesot nosūtījusi nekādu paziņojumu, ar kuru dalībvalsts tiktu informēta par tās secinājumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 5. punktu, kas izdarīti pēc šā panta 4. punktā minētajām pārbaudēm. Komisija tiesvedības laikā nevarot mainīt juridisko pamatu. Šādi rīkojoties, tā neesot ļāvusi apelācijas sūdzības iesniedzējai saprast patiesos iemeslus, kuru dēļ tika uzsākta procedūra un kas arī nebija norādīti apstrīdētajā lēmumā.

69. Komisija lūdz noraidīt šo ceturto iebildumu.

70. No pārsūdzētā sprieduma punktiem, uz kuriem attiecas šis iebildums, izriet, ka Komisija Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punktu pirmo reizi minējusi tikai saistībā ar uzaicinājumu uz otro divpusējo sanāksmi. Tomēr Vispārējā tiesa norādījusi, ka Bulgārijas Republika bija iesaistīta apstrīdētā lēmuma izstrādes procesā un ka tā jautājumu par parādu atgūšanu varēja vairākkārt apspriest pirms šī lēmuma pieņemšanas [33]. No tā Vispārējā tiesa secināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nebija pamata apgalvot, ka tā nav bijusi informēta vai arī tai nav tikusi dota iespēja saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija tai plānoja piemērot apstrīdēto finanšu korekciju [34].

71. Pirms šiem pārsūdzētā sprieduma punktiem šī sprieduma 57.–60. punktā tika atgādināta atbilstošā judikatūra par Komisijas pienākumu norādīt pamatojumu. Bulgārijas Republika neapstrīd šajos punktos atgādināto pienākuma norādīt pamatojumu apjomu.

72. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 60. punktā Vispārējā tiesa precizējusi attiecīgo Tiesas judikatūru, kas attiecas tieši uz nosacījumiem, ar kādiem Komisijas lēmuma atteikties no fondiem finansēt daļu deklarēto izdevumu pamatojums šķiet pietiekami pamatots. Tā konstatēja, pirmkārt, ka šie lēmumi jāpieņem, pamatojoties uz kopsavilkuma ziņojumu un saraksti starp Komisiju un šo dalībvalsti, un, otrkārt, ka pienākums norādīt pamatojumu ir izpildīts, ja, pirmkārt, šī dalībvalsts ir cieši iesaistīta lēmuma izstrādes procesā un, otrkārt, tai ir zināmi iemesli, kuru dēļ Komisija nolēmusi nesegt konkrēto summu no attiecīgā fonda. Pēc tam Vispārējā tiesa izvērtēja, vai šie divi nosacījumi šajā lietā ir izpildīti.

[32] Kā pamatoti apgalvo Komisija, Regulas Nr. 1306/2013 48. panta 1. punktā Komisijas veiktās pārbaudes uz vietas aprakstītas kā viens no tās rīcībā esošajiem līdzekļiem, nevis vienīgais līdzeklis, lai iegūtu tās veicamajai pārbaudei nepieciešamo informāciju.

[33] Skat. pārsūdzētā sprieduma 61. punktu.

[34] Skat. pārsūdzētā sprieduma 62. punktu.

73. Lai secinātu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija cieši iesaistīta lēmuma izstrādes procesā, Vispārējā tiesa atsaucās uz sava sprieduma 38.–40. punktu, kas nav apstrīdēti [35] un no kuriem izriet, ka, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējai adresētajā uzaicinājumā uz otro divpusējo sanāksmi minēta atsauce uz Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punktu; otrkārt, Bulgārijas Republikai paziņotajā galīgajā atzinumā bija norādīts, ka Komisija vēlas paturēt spēkā savu nodomu piemērot finanšu korekciju, pamatojoties uz minētās regulas 54. panta 5. punkta a) un c) apakšpunktu; un, treškārt, lai gan apstrīdētais lēmums vispārīgi attiecās uz šīs regulas 52. pantu, minētajam lēmumam pievienotās tabulas daļā, kas veltīta Bulgārijai, ailē "Pamatojums" bija skaidri norādīts, ka atgūšana nav notikusi [36]. Piebildīšu, kā pamatoti apgalvo Komisija, ka Bulgārijas Republika, šķiet, neapstrīd faktu, ka pašā kopsavilkuma ziņojumā ir tieša atsauce uz Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punktu [37].

74. Tādējādi no Vispārējās tiesas secinājumiem izriet Bulgārijas Republikas ciešā iesaistīšanās visā lēmuma izstrādāšanas procesā, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Tādējādi tā, nepieļaujot tiesību kļūdu, varēja nospriest, ka, ņemot vērā veidu, kādā notika administratīvā procedūra, Bulgārijas Republika kopš uzaicinājuma uz otro divpusējo sanāksmi [38] bija regulāri informēta par Komisijas nodomu un pēc tam par lēmumu izslēgt noteiktas summas no Savienības finansējuma, jo Bulgārijas Republika ilgstoši atteicās pieprasīt attiecīgo summu atgūšanu [39].

75. Loģiski, ka no šīs atteikšanās izriet arī tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumi, ka tai nav bijuši zināmi iemesli, kāpēc Komisija nolēmusi izslēgt attiecīgās summas no Savienības finansējuma, nevar būt pārliecinoši.

76. Tādējādi Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, secināja, ka Komisija nav pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Tātad šis iebildums jānoraida kā nepamatots.

4. Par piekto iebildumu, kas attiecas uz LES 4. panta 3. punktā paredzētā vispārējā rūpības pienākuma neizvērtēšanu

77. Attiecībā uz piekto iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, vai Komisija ir ievērojusi LES 4. panta 3. punktā paredzēto vispārējo rūpības pienākumu, t.i., vai Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav rīkojusies priekšlaicīgi. Tādējādi pēc *OLAF* galīgo ziņojumu saņemšanas Komisijai tie esot bijuši jānosūta dalībvalstij tikai kopā ar ieteikumu veikt korektīvus pasākumus un pēc tam jāpārbauda, vai Regulas Nr. 1306/2013 54. panta 1. punkts ievērots, pirms tā pieņem īstenošanas lēmumu, pamatojoties uz minētās regulas 54. panta 5. punkta a) un c) apakšpunktu.

78. Komisija lūdz šo iebildumu noraidīt.

79. Vispirms jāprecizē, ka Vispārējā tiesa pareizi atgādinājusi pienākuma atgūt nepamatoti izmaksātās summas apjomu, nospriežot, ka šāds pienākums ir "LES 4. panta 3. punktā paredzētā vispārējā rūpības pienākuma izpausme attiecībā uz kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu" un ka tas "nozīmē, ka valsts iestādes veic atgūšanu ātri un savlaicīgi un izmanto tām

[35] Turklāt Bulgārijas Republika apelācijas sūdzības 24. punktā atzīst, ka pārsūdzētā sprieduma 40. punktā ietvertie apgalvojumi ir pareizi.

[36] Attiecīgi skat. pārsūdzētā sprieduma 39., 40. un 41. punktu.

[37] Šo kopsavilkuma ziņojumu Komisija iesniedza Vispārējai tiesai savā atbildes rakstā (skat. minētā raksta B.1. pielikumu). Komisija izvilkumu no tā min arī atbildes raksta uz so apelācijas sūdzību 16. punktā. Uz to ir izdarīta atsauce pārsūdzētā sprieduma 41. punktā.

[38] Skat. pārsūdzētā sprieduma 6. punktu.

[39] To apstiprina arī procedūras dažādo posmu apraksts, kā tas izklāstīts it īpaši pārsūdzētā sprieduma 9., 10. un 12. punktā.

pieejamos pārbaudes un atgūšanas līdzekļus, lai nodrošinātu šo interešu aizsardzību”[40]. Šķiet, ka šis iebildums drīzāk jāinterpretē kā apgalvojums, ka Vispārējā tiesa nav atbildējusi uz pirmajā instancē izvirzītajiem argumentiem, un tādējādi ar to tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu[41].

80. Saskaņā ar iedibināto judikatūru Vispārējās tiesas pienākuma norādīt pamatojumu mērķis ir ļaut ieinteresētajām personām zināt iemeslus, kuru dēļ tā pieņēmusi attiecīgo spriedumu, un Tiesai gūt pietiekamu informāciju, kas tai ļautu veikt izskatīšanu tiesā[42]. Vispārējai tiesai nav pienākuma sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un pa vienam būtu aplūkoti visi lietas dalībnieku paustie argumenti, un pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām saprast, kādu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa nav apstiprinājusi to argumentus, un Tiesai iegūt pietiekami daudz informācijas, lai īstenotu savu izskatīšanu tiesā[43].

81. Vispirms norādīšu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzībā nav apstrīdējusi Vispārējā tiesā celtās prasības pamatu izklāstu, kas ietverts pārsūdzētā sprieduma 23. punktā.

82. Bulgārijas Republikas Vispārējā tiesā izvirzītie argumenti saistībā ar jautājumu par lojālas sadarbības principa pārkāpumu pēc būtības nebija autonomi[44], bet, gluži pretēji, tie šķiet izrietošas sekas no apgalvotā procedūras pārkāpuma, kura rezultātā bija jāpieņem apstrīdētais lēmums. Tādējādi Vispārējā tiesa varēja pamatoti izskatīt šo iebildumu, izvērtējot pirmo pamatu, kāds tas bija pārdēvēts.

83. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītie argumenti bija īpaši īsi[45]. Tomēr nevar iebilst pret īsu atbildi uz argumentiem.

84. Tādējādi, kā pamatoti apgalvo Komisija, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49. punktā varēja nospriest, ka, “tā kā Komisijas nostāja attiecībā uz nepieciešamo strīdīgo izdevumu atgūšanu tai tika paziņota pirms otrās divpusējās sanāksmes un tā kā visi jautājumi par Regulas Nr. 1306/2013 54. panta piemērošanu [..] tika apspriesti visā grāmatojumu noskaidrošanas procedūras laikā, tostarp saskaņošanas struktūrā, nevar uzskatīt, ka Bulgārijas Republikas procesuālās tiesības, tāpat kā [..] lojālas sadarbības princips, [..] nav tikuši ievēroti”.

85. Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa acīmredzami ir atbildējusi uz pieteikuma par lietas ierosināšanu 104.–108. punktā izklāstītās argumentācijas būtību[46], jo apelācijas sūdzības iesniedzēja tajā apgalvo, ka lojālas sadarbības princips esot pārkāpts tāpēc, ka nav ievērotas tās procesuālās tiesības, kas izriet no Regulas Nr. 1306/2013 54. panta.

86. Tāpēc piektais iebildums jānoraida kā nepamatots.

40 Skat. pārsūdzētā sprieduma 88. punktu un tajā minēto judikatūru.

41 Skat. spriedumu, 2024. gada 12. decembris, DD/FRA (C-680/22 P, EU:C:2024:1019, 58. punkts).

42 Skat. spriedumu, 2018. gada 7. jūnijs, *Equipolymers* u.c./Padome (C-363/17 P, EU:C:2018:402, 45. punkts).

43 Skat. spriedumu, 2024. gada 12. decembris, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Šeit es atsaucos uz pirmā pamata nosaukumu, kāds tas izriet no pieteikuma par lietas ierosināšanu.

45 Skat., piemēram, pieteikuma par lietas ierosināšanu 108. punktu.

46 Kā Bulgārijas Republika precizējusi savā replikas rakstā.

5. Par sesto iebildumu, kas attiecas uz Vispārējās tiesas pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

87. Bulgārijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sniegusi nepietiekamu sprieduma pamatojumu, un šis apgalvojums ir balstīts uz trim argumentiem. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ne ņēmusi vērā, ne novērtējusi Komisijas vēstuli, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegusi tieši pirms tiesas sēdes Vispārējā tiesā. Tā arī neesot atbildējusi uz argumentu par Komisijas pieejas maiņu. Visbeidzot, Vispārējā tiesa neesot paudusi nostāju par argumentiem, kas attiecas uz Regulu (ES, Euratom) Nr. 2020/2223[47].

88. Komisija lūdz noraidīt šo sesto iebildumu.

89. Attiecībā uz vēstuli no pārsūdzētā sprieduma 17.–22. punkta izriet, ka šis pierādījumu piedāvājums, ko Bulgārijas Republika iesniegusi dienā pirms tiesas sēdes Vispārējā tiesā, atzīts par pieņemamu, tāpēc Komisijas vēstule, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja saņēma 2022. gada 12. maijā, tika pievienota debatēm. Pēc tam šī vēstule ir minēta pārsūdzētā sprieduma motīvu daļas, kas attiecas uz Vispārējā tiesā izvirzītā pirmā pamata juridisko analīzi, 53. punktā, no kura izriet, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas izvērtējumu Bulgārijas Republika nav paskaidrojusi, kādā veidā šī vēstule varētu pamatot tās argumentāciju. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa pilnībā ļāva apelācijas sūdzības iesniedzējai saprast iemeslus, kuru dēļ tā nav atbalstījusi tās argumentu.

90. Arī tāpēc, ka, pēc Vispārējās tiesas domām, Bulgārijas Republika nav izskaidrojusi šīs vēstules nozīmi tās prasībai, ka Vispārējā tiesa nav paudusi nostāju jautājumā par apgalvoto Komisijas pieejas maiņu.

91. Tādējādi, kā jau esmu norādījis[48], tā kā Vispārējai tiesai nav prasīts paust nostāju par katru no argumentiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savā prasībā, pārsūdzētajā spriedumā ietverti visi pietiekamie elementi, kas vajadzīgi, lai Bulgārijas Republika varētu uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa nav pieņēmusi tās argumentus attiecībā uz vēstuli un apgalvoto Komisijas pieejas maiņu. Tādējādi Bulgārijas Republikai nav pamata apgalvot, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

92. Visbeidzot, attiecībā uz apelācijas sūdzības 48. punktu jākonstatē, ka Bulgārijas Republikai nav izdevies skaidri izskaidrot iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka Regulas Nr. 2020/2223 29. apsvērums varētu tai palīdzēt pierādīt, ka pārsūdzētais spriedums jāatceļ. Tāds pats secinājums jāizdara attiecībā uz Bulgārijas Republikas atsaukšanos[49] uz minētās regulas 2. pantu, kura priekšmets šķiet pilnīgi nesaistīts ar šīm pretrunām[50]. Tādējādi nešķiet, ka šāds arguments varētu ietekmēt šīs apelācijas sūdzības iznākumu.

93. Tāpēc iebildums par to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, jānoraida pilnībā.

[47] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2020. gada 23. decembris), ar kuru groza Regulu (ES, Euratom) Nr. 883/2013 attiecībā uz sadarbību ar Eiropas Prokuratūru un Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai izmeklēšanas efektivitāti (OV 2020, L 437, 49. lpp.).

[48] Skat. šo secinājumu 80. punktā minēto judikatūru.

[49] Skat. apelācijas sūdzības 48. punktu.

[50] Proti, šajā pantā tikai precizēti Regulas Nr. 2020/2223 spēkā stāšanās nosacījumi.

V. Secinājumi

94. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus un neskarot otrā pamata pārbaudi, ierosinu Tiesai noraidīt pirmo apelācijas sūdzības pamatu.